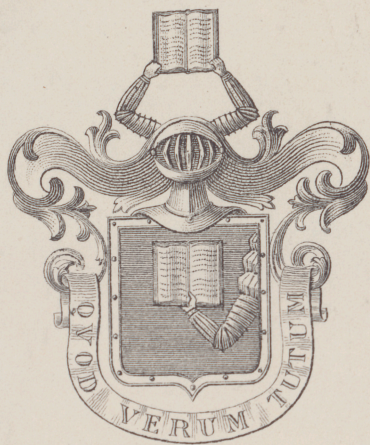

Det Kgl. Norske Videnskabers Selskab, Trondhjem.

[Edv. Storm.]
En nye Veie om
Bonden Jeppe.

Wbl. V box 7:204

Forfatteren er Edvard
Storm af F. Nygaard
Ejderen og forfatteren
den Storm S. 88.

Stormsveets

[Storm, Edvard]

En nye Biiise

om

Bonden

S e p p e,

Hvorlunde han, ved Glid og Bind:
skibelihood, blev en velhaven-
de Mand.

Synges som:

En ventlig Pige, et godt ic.

[Viser. Udg. af Efterslagtselskabet,
Kbh]

No. I.

Af disse Viser selges 2 for en Skilling.

Kiøbenhavn,

Trykt hos L. N. Svares Efterleverfke i store
Kannikestrædet No. 39.

V box 7:204

En Bonde og en Bondes Søn
Er jeg, som mine Fædre.
Min Gaard er nye, min Avling skøn,
De kan ei være bedre.
Jeg lever i min ringe Stand
Saa got som nogen Herremand,
Han kan dog ikkuns blive mæt
Af alt, hvad han opsluger.

2.
Jeg ligger, Gud ske Lov! ei meer
I Fællesskab med Grande,
Man mine Tornehækker seer
I beste Vext at stande;
De frede og de gierde om
Min hele Jord og Eiendom,
Saa at jeg nu behøver ei
At holde meer en Bogter.

3. Udtape

3.
Udtappet har jeg mangt et Kiær,
Dg tørrer mangan Mose,
Skient saadant hos en Bonde er
Ei just saa stort at rose;
Han sely vil høste i sin Tid
Med Glæde Frugt af saadan Fild,
Naar paa et fer unyttigt Land
Den skarpe Tæe skal hvisle.

4.
Min Kløver tåk og frodig staar,
Til mine Køers Føde,
Den er alt i sit andet Aar,
Dg lover Mælk og Fløde
Dg Smør og Ost saa rigelig,
At Hiertet hopper udi mig;
Thi hvad jeg ei forbruger sely,
Det skaffer rede Penge.

5.
Alt efter kloge Landmænds Raad
Mit Qvæg paa Stald jeg holder,
Hvor Hede og Insekters Braad
Det ingen Plage volder.
Her trives det i Roe og Fred,
Dg Agren synder sig derved,
Thi nu blier Giedslen, Bondens Glat,
Ei tabt omkring paa Marken.

6. Med

6.
Med Dønd jeg ogsaa gisdet har
Tre fire store Agre,
Som i min Formands Tid kun var
Udpidskede og magre.
Nu praler deres fede Ring
Ufverlende med Rug og Byg,
Ja mellemstunder har de mig
Den beste Hvede baaret.

7.
De Parke, som jeg herved vandt,
Med Fisk er er vel besatte,
Dg til mit Bord de maae iblant
Af deres Forraad skatte.
Jeg uden Fare siffer her,
Dg leer kun ad uroeligt Veir;
Min Husfrue favner mig saa mildt,
Naar med en Kæt jeg kommer.

8.
Kun den uwise Bondemand
Kartoflers Aul foragter;
Alt hvad der Nytte bringe kan
Som vigtigt jeg betragter.
Lært haver mig Erfarenhed
At de betale deres Sted,
Dg give Dvæg, ja Mennesker,
En sund og nærsom Føde.

9.
Min Have er besat med Træer,
Som bære skionne Fruqter;
Selv Blomster har jeg plantet der
Som gandske herligt lugter,
For Resten Syrer og Spenat,
Persillie, Kiørvel og Salat,
Dg Kaal og al slags andet grønt,
Som i et Kiøkken bruges.

10.
Her lærer jeg og Strabsomhed,
Af disse muntre Fluer,
Hvis Braad kun Uerfarenhed
Med korte Smerter truer.
Hvor de belønne rigelig
Det Tilsyn, som de koste mig;
Min Biestad voxer Aar for Aar
Bed unge stærke Sværme.

11.
Ei kieber jeg i Pundeviis
Min Humle hos en Kræmmer,
Jeg har den for langt bedre Priis,
Som Pungen ei fornemmer;
Anlagt jeg har en Humlegaard,
Hvoraf jeg det fornødne faaer,
Som gier mit Øll en herlig Smag,
Dg har sin rette Styrke.

12.
Min Gaards Besætning er saa rar,
At udi mange Sogne
Der ingen slige Bæster har
Som jeg, og slige Bøgne.
Og mine Køer, Sviin og Gaar
I Tal og Art langt osergaaer
Hvad der i fordums Tider her,
Har været underholdet.

13.
Men derfor var der daglig Trang,
Udpanning, Trudsel, Svøbe;
Sig maatte Bonden mangan Gang
Med sidste Kieme kibe
Fra Hr. Forvalters Strængthed frie;
Bed dette Londoms Tyrannie
Blev han, som fattig var i Aar,
Det næste Aar en Betler.

14.
Jeg troer, det er en Husbonds Pligt
Med Lyende vel at handle,
Derved han selv en Døgenigt
Til brav Karl kan forvandle.
At leve got gier Mod i Bryst,
Eens Arbeid gaaer med Sang og Lyst:
Hvo som er knap og dertil vrang,
Beed lidt sit eget Beste.

15.
Med meer end daglig Gævmildhed
Naar jeg mit Huusfolk qvæger,
Saa sette vi os samtlig ned
Omkring det glade Bæger;
Det er ei fyldt med Brændeviin,
Som har gjort mangan til et Sviin,
Men gammelt Øll og Misd og Most,
Som alt er hiemme lavet.

16.
Kjøbstæden, selv den store Bye,
Hvor Kongen har sit Sæde,
Skient deraf gaaer saa megen Rye,
Beed dog kuns lidt af Glæde
Mod den, (som sær i Høstens Tid)
Belsønner Bonden for hans Flid,
Ehi hvor ei Arbeid kryder den,
Der smager den af Brønden.

17.
Paa Kroer, hvoraf der imod
Een Skole tit er fire,
Det ingen Bonde vel anstod
At sette sig og svire.
Nei Land-aand! vilt du vorde riig,
Bliv hiemme, lev ædruelig,
Vær troe og stræbsom i dit Kald,
Saa bliver det vist velsignet.

